

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишња безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' годъ купитъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларију по' цв. на пола год.

БРИЛАНТНЫЙ КРСТЪ.

У 1770. години досели се у Римъ, изъ Неапла, еданъ кавалѣръ по имену Луиджи. Нѣгово фамилијарно благородство, разумъ, пріятно обхођењ и особита красота лица, наскоро му отворе врата, своју отмиња кућа римскій. Кућа Маркиза Каралио, богатога, раскошнога и наслађену одатогъ, была е една између први кућа, гди су Наполеона примили съ највећомъ искреношћу.

Маркизь быо е човекъ одъ 45 година и пре 15 год. оженіо се съ Юліомъ де Стараги, која е была изъ едне одъ најзнатни Равенскій фамилија. Тай саюзъ быо е срећанъ, несматрајући на грду разлику нарави ова два друга.

Маркизь быо е заиста преданъ наслађену, веселу и друштву, а Юлія напротивъ, любила е уединењ, миръ и простоту. Изображењ и лепота Маркизе де Каралио, могла бы іой добавити почестно место међу најразумниимъ, најотмињимъ и најлепшимъ женама у Риму; но она е предпочитовала љубкостъ усамлења, миръ и тишину польскога живота, суетной светској слави и сјајности, пакъ е зато удала се у Албано, градић не далеко одъ Рима, съ децомъ и слугама. „Синьоръ“, рекла е она мужу свомъ: „Ты се у Риму весели и за мене; а я ћу газдовати и теби за тебе. Кадъ ти се светъ досади, онда дођи у Албано, и тамо ћешъ наћи срце пуно любви и уваженя, према теби.“

Маркизь се мало противіо намери жене своје, ербо јо е доста любіо. Но строгостъ нарави њне, избегавањ и одвраћењ одъ балова, театра и концерта, принудило га е да то добровољно удалењ њгове жене, сматра као умложењ свое слободѣ.

„Я ћу те често походити“, говорио е онъ: „не зато да бы избегавао светъ, као што ты мислишь, но да бы кодь тебе научіо кою благородну мысао, коя оживлява душу, и неосетно е враћа къ добродѣтели.“

И тако, Юлія се одсели на добра своя у Албани, а Маркизь остане у свомъ богатомъ Римскомъ двору, гди се више него икада предавао віору свој страсти.

Едно вече дође Маркизь у Албано.

— Жено, рекне Юлія: ты си свагда была према мени добра и послушна. Моя заблуђења и погрешке нису ослабиле за ови 16. година дана при свој њжности твојој. Я ти сада долазимъ са исповешћу, кою немогу тако лако учинати, еръ се тиче и твои интереса.

„Говори, говори, рекне Маркиза.“

— Ты си безъ сумњ чула о лепоти и дару господичне Броджіе?

„Оне певачице, коя е се славила на театру Сан-Карло и де ла Скала?“

— Те исте. Ево већ 6 недеља како она живи у Риму, и я самъ одма похито съ некимъ пріятельма моимъ, упознати се съ њомъ... Безъ фале казаћу, да ме она не прима тако ладно, као друге... .

„Маркизь, рекне му Юлія озбиљнимъ гласомъ: „поштедите ме одъ те исповести, коя принуђава матеръ дѣце ваше, да одъ стида порумени.“

— Опрости, опрости ми, одговори Маркизь: я писамъ у намери да те врећамъ, и безъ предговора казаћу ти праву стварь... Синоћ я самъ се врло зачудіо, кадъ самъ на врату Броджіе видіо брилантный крстъ, кои самъ ти, пре 16. година, на данъ просидбе поклоніо.

Притомъ извади изъ цепа прекрасный крстъ одъ драгога каменя, кои е према свећи ослепителне зраке светлости разсипо.

Маркиза е побледела; очи су іой се неотице заклопили она е сва дрктала. При свемъ томъ, та страшна смутня ніе дуго трајала. Юлія отвори очи, дрћућомъ рукою узме крстъ и рекне, старајући се показати на бледимъ устнама, осмейку радости и удовольства:

„Да! то е онъ, управо онъ, мой свадбены крстъ. Оћешъ ли ми опростити, што самъ одъ тебе затаила, губитакъ тай. Овај драгоцѣный залогъ, нашегъ саюза, украли су одъ мене, на неколико времена, пре могъ долазка у Албано. Лоповъ се вешто сакріо, не мотрећи на сва моя истраживаня.“

— Ђли подозрењ твоје пало на кога одъ слугу?

„Ни на кога, ни на кога. Но садъ ће ми бити лако да кривца пронађемъ: я ћу поћи съ тобомъ у Римъ; тамо наше узаймно старанъ, откриће може бити крадливца и предати у руке правосудія.“

— Болъ да избегнемо криминальный процесъ рекне Маркизь, садъ е крстъ у твоимъ рукама и све е свршено... Я самъ обећао Броджіи таки исти начинити. Ніе ли белъ потрошити неколико хиљада талира, него се уплећати у безкрайный процесъ? Я се радуемъ, што ти и подруги путь могу предати тай знакъ чисте супружеске верности.

Лице Юліе ніе више било бледо, очи су њне оживиле и сјаје некимъ прѣестественымъ блескомъ.

„Ниси ли дознао одъ Броджіе, рекне она, име тогъ човека, кои іой е дао тай крстъ.“

— Нисамъ, но надамъ се да ће ми она казати.

„Дакле казаће ти“, рекне Юлія ватрено.

— Казаће одговори Маркизь съ радостнымъ погледомъ.

„Маркизь, я ћу ићи съ тобомъ у Римъ. То е већ рѣшено. Я нећу парницу; не, но само любопытство... ты знашь да се любопытство жене не може противити подобномъ искушеню. Дозволи ми дакле да поћемъ съ тобомъ; тымъ ћешъ ме двапутъ учинити срећномъ.“

Маркизь ніе никада одбацао молбу жене свое. Отиду дакле обое у Римъ.

Други данъ после нѣиногъ долазка у Римъ, на брегу реке Тибра не далеко одъ замка Каралио, наћу трупъ Кавалера Луиджи. То убиство учини велику ларму. Римска полиція почела е испытивати, и по сведочби едногъ рибара, увате у замку Каралио младу Арапку, која е была у служби кодъ Маркизе, одъ самогъ нѣиногъ детиштва.

Мика (име младе арапке) призна преступленъ, коимъ су е бедили, и каже сва обстоятелства:

— „Я самъ любила Кавалера Луиджи; рекне она судѣн, и мыслила самъ да и онъ мене люби. Збогъ нѣга я самъ украде одъ мое госпође бриліантнй крсть. А кадъ самъ дознала, да га е онъ поклоню Броджии, ту драгоценность, која мене толико каиня кошта; и кадъ самъ се уверила, да ми е кавалеръ неверанъ, почела самъ мислити о освети. Други данъ после могъ долазка съ Маркизомъ у Римъ, назначимъ му састанакъ, у пол' ноћи у едногъ павильону баште наше, и тамо после жестоки прекора збогъ неверства, заклала самъ га. Потомъ самъ бацъла трупъ нѣговъ у Тибаръ, надаюћи се да ћу га тамо саранити за свагда; но Богъ ніе хтео оставити и ово друго преступленъ мое безъ казни... Ясамъ садъ готова умрети!“

Сва обстоятелства давала су овой исторіи, цео карактеръ истине.

У одеу Луиджи нашили су цедулю, којомъ е позвать на несретный састанакъ. Она е была написана рукомъ Мике, и на нѣой е было нѣнъ подписъ.

Рибаръ такођеръ познао е у Мики, ону жену, која е бацъла Луиджи у Тибаръ.

Судъ осуди преступницу на смръть; и она съ найвећимъ спокойствомъ саслуша пресуду.

Папу су молили да помилуе несрећницу.

„Я бы то радо учиню, одговори првосвещтеникъ, когъ никадъ ніе варала прозорливость; но не могу. Надамъ се да ће Богъ смекшати срце правогъ преступника, и арапка быће избављена. Ту е тайна, кою не може обяснити правосудіе людско. Да оставимо провидѣнію: оно неће забораити праведне.“

Нѣгова се надежда заста испунила.

У тай сами данъ, кадъ су Мавритянку водили на гублиште у оногъ тренућу, кадъ е она пеняда се на стѣне нѣгове, дигне се изъ далека вика: опроштай, опроштай. Тай узвикъ повтореный народомъ, задржи извршенъ казни.

Шта се свршило у замку Каралио:

Маркиза видећи, да ніе никако могла избавити арапку, ніе хтела допустити, да великодушна девойка, жертвовавши себе, за избавленъ нѣно, буде казниа срамномъ смръћу. —

Съ юначествомъ и ладнокрвиемъ, Римлянке достойнымъ, спреми све шта е нужно за смръть, и кодъ постелъ свое дозове два апостолическа протонотарія, свогъ духовника и мужа.

„Маркизь, рекне она мужу: после неколико минута: Я ћу предстати суду Божиємъ. Онъ ће ми опростити, безъ сумнѣ, еръ умиремъ съ покаїніемъ. Хоћешъ ли ты неумолънъ остати, да ми не опростишь, као што е црква опроштай даровала, сузама моимъ, молбама, момъ чисто-срдечномъ покаїнію.“

Маркизь у место одговора, крепко е стегао руку, изнемогавше жене.

„Маркизь“, продужи Юлія: „Я самъ ты была верна пуни 15. година. Петнаестъ година! Тай данъ, кадъ си довео у кућу нашу кавалера Луиджи, я самъ те изневерила. Тай човекъ очарао е мой умъ, срце, очи — и я самъ се нѣму предала. Онъ е быо сироме, ніе ништа више имао, осимъ знатногъ имена; я самъ хтела усладити му животъ и постала самъ доповомъ... да, крадливцомъ збогъ нѣга! Бриліантнй крсть, кои си ми тако благородно повратио, саставля само малу часть онога, што самъ му поклонила. Та безумна и срамна страсть, изясни ће ти бавленъ мое у Албано. Я самъ хтела окушати удовольствие порока, негубећи споляшность добродѣтели; хтела самъ показивати се и у напредакъ честномъ строгомъ, брижливомъ а была самъ манъ чиста, и строга одъ тебе, выше самъ трошила, него ты у свима разкошіямъ твоимъ. Тай човекъ начиню е ме варалицомъ. Мое ослепленъ было е велико. Последнй твой у Албано долазакъ отворио ми е очи. Я самъ дознала, да имамъ соперницу, заклала самъ се на освегу, и осветила самъ се; Маркизь... Луиджій погинуо е одъ мое руке. Да! ова рука, која е садъ тако оладила и отежала, сюрила е гвождѣ освете, у нечисто нѣгово срце!“

— Кћери моя, рекне духовникъ, подяжући надъ главомъ Юліе распятіе, шта то говоришь?

Непресецайте светый отаць мой говоръ: то е мое последнѣ признанъ.

„Мика, моя мила Мика, која е изъ преданости къ мени, казала да е она то убиство учинила, ніе ништа знала о томе“, продужи Маркиза, „Я самъ іой дозволила да узме на себе тай страшнй одговоръ. Мислила самъ избавити њо, и избавити себе. Моя усилена остала су безъ успѣха. Она е осућена... но не треба да буде погубљена, зато што я мое преступленъ откривамъ! Спасите е Маркизь; избавите; ова исповестъ довольна е да се кукавицы скину окови коѣ незаслужуе. Што се тиче мене... Мачъ закона не може ме казнити; я самъ већ изванъ людске власти. Опрости ми благородный муже... благослови ме светый отче...“

Маркизь е хтео на челу Юліе полюбцемъ запечатити опроштенъ, но свещтеникъ му рекне.

— Предъ вама е трупъ, Маркизь. Молите се Богу за душу ваше жене, и помислите о своемъ спасеню.

— Шта!... моя Юлія... дрекне Маркизь.

— Мръта: одговори свещтеникъ: Она е себе отровала.

Маркизь Каралио, быо е тако пораженъ овымъ догађаемъ да е одма отишао у Манастирь, гди е у калуђерскомъ одеу оплакивао судбу жене свое, и молио се Богу за свою и нѣну душу.

ТЕСТАМЕНТЬ.

Чисто небы человекъ вѣровао, шта много ковшта наука рачунаня покушава, да може учинити. Ово у Штрасбургу еданъ учитель рачуна оставіо е слѣдуюћій теста-

ментъ. Мой многопочитованый дѣдъ, Просперусъ, наста-
вляю ме е у писаню и рачуваню. Ёдва самъ стигао осму
годину, кадъ ми е єдномъ показао, да бы се каква глав-
ница за 100 година 131 путь умножила, кадъ іой се небы
дирало у лихву одъ 5 на 100, него бы іой се та сваке го-
дине додавала. Моя пазливость чиняше се као да се до-
пала момъ дѣду; онъ извади 24 ливре изъ цепа, па ми съ
некимъ одушевльнѣмъ, кога се и садъ живо сѣхамъ, про-
говори: Мое дѣте, мисли о томе докъ си годъ живь, да
са штеднѣомъ и вѣштимъ рачуванѣмъ ништа на свету
ніе немогуће човеку. Ево ти покланямъ 24 ливре, однеси
ій къ момъ пріятелю, трговцу Н. Н. коя ће ти ій изъ лю-
бави прама мени примити у свою трговину. Сваке ћешъ
іймъ године додавати лихву одъ нѣи, па єдномъ притвоіой
смерти можешъ одъ нѣи какво смарено заведеніе основа-
ти. — Я самъ послушао нѣгову заповѣсть. Одъ 24 ливре
постале су одъ оно доба одъ єдно 62 године 500 ливрѣй,
коя я, силомъ овогъ тестаента, дѣлимъ на 5 єднаки ча-
стїи и наређуємъ, да се неузимаю натрагъ, него да іймъ
расте лихва на лихву подобно оньма прьвима, коя е мой
дѣдъ оставіо, али тако, да се та употреби: Прва ће пе-
тиня за 100 година толико изнети, да ће се нѣоме моћи
пасути и обдѣлати она бара, што е покрай мѣста, гдѣ
самъ се я родіо. Одъ друге петине, 100 година доцнѣ,
нека се установе осамъ награда за подизанѣ земљодѣл-
ства, наука и т. д. Одъ треће петине, сто година доцнѣ,
нека се по цѣлой Француской подигну 100 патриотичны
займодавница, у којма ће се давати новаца у заемъ безъ
лихве свакомъ прилѣжномъ и поштенѣмъ грађанину. Да-
лѣ да се у найзнаменитѣмъ варошма подигну 12 домо-
ва за збирке умѣтнички стварїи и 12 явны кильжница, сва-
ка одъ овы да има 100.000 ливрѣй годишнѣгъ прихода, да
бы се 40 заслужны и учены людїи могли издржавати. Одъ
четврте петине, 100 година доцнѣ, да се 1000 новы варо-
шїи сазида, одъ кои ће у свакой живити 150.000 людїи.
Ако се у цѣлой Европи небы нашло толико новаца, онда
валя накуновати непокретны добара. Иайпослѣ одъ по-
слѣднѣи петине, послѣ 500 година, нека се исплате най-
пре наши Француски државни дугѣи, па ако достигне и
єнглески, изъ благодарности за нєвтоново найболѣ дѣло,
свеобшту науку о рачуваню. Извршителїи тестаента,
нѣи шесторица, нека се изаберу одъ найпоштенїи людїи,
и свакій одъ нѣи нека при своіой смерти наименує свога
послѣдователя. За свой трудъ нека они одъ четврте пе-
тине одкину неку малу часть одъ 32 милїона и међу со-
бомъ подѣле. Тако гласи тестаентъ. — Нека садъ ко
рече, да человекъ немисли!

М Р В И Ц Ё.

Надежда.

Любезный читательи и читательке! Нешто самъ
мало промуко, и зато несмемъ много говорити, али
при свемъ томъ усилиу сѣ, да мой гласъ колико више
могу подягнемъ, надаюћи се да пећу глывяма говорити.

Надежда любезни читательи представля намъ се у
виду ленгера. Надежда е ленгеръ живота; али шта пома-
же ленгеръ, кадъ надежда нема дна? Срби се одавна на-
даю, и зато ніе чудо, што су стерпнѣіе изгубили.

Надежда е мати стрпнїи; стрпнїе народа єсть лен-
геръ владателя.

Истина! судба мисли съ вама врло добро? Она вамъ
валеда зато недає ништа, да бы свагда имали нечемъ

падати се; єрь человекъ е безъ надежде найяднѣіе створенѣ,
єдно ништа у пространѣмъ свету, онъ е човеколюбацъ
пре створенїа света, цветъ безъ росе, риба безъ костїю,
телалъ безъ беле цигерице.

Надежда е стубъ државногъ живота. Стрленѣ и
нестрленѣ ствараю вечность.

Читательи! немойте о вечности сумняти. Ако вамъ е
обећано, чекайте, валеда ће се испунити, ніе дуго до
века. —

Вечность мора быти, кадъ стерпленѣ изгубимо, єрь
у нестрпленю єдно тренуће постає вечность.

Кадъ небы вечности было, како бы злюблѣни мо-
гли задавати єдно другѣмъ *вечну верность*? кадъ небы ве-
чности было, како бы человекъ *до века* у неизвѣстности
живіо.

Надежда е обично сладка обмана, коя лакомисленѣмъ
човека успавлює. Надежда окружава колевку, прати чо-
века крозь цео земный животъ и бори се са самомъ смр-
ћу. Нетреба само мислити, да надежда и очекиванѣ єдно
исто значи. Людїи се надаю у некога, одъ кога се нема
шта очекивати, и надаю се многомъ, што немогу доче-
кати.

Добромислѣи, кои све верую, они се и надаю най-
више. У добромислѣиима ніе оскудица, него, излишество

Излишество и оскудица єсу два противоположена
края у овѣмъ земномъ животу. Єданъ плива у излише-
ству а други умире одъ глади.

Вера и надежда єсу божествене добродѣтели, коя
воли много пута на зло окрећу. Аминь!

О ШУМАДИНКИ.

О Петрову-дне свршава се прво теченїе Шумадинке
Шумадинка за ово пола године имала е довольно прену-
меранта, и многи ће се зачудити кадъ кажемо да поредъ
свега тога Шумадинка нестои добро. — Да бы предметъ
о коме говоримо овде, яснїи быо, то да почнемо историю
Шумадинке одъ првогъ нѣногъ постанка па до данашъ.

Прва Шумадинка (одъ 1850.) коя е излазила єданпутъ
на неделю, имала е 740 пренумеранта, одъ кои 260 нїєсу
платили, они кои су за годину платили, добїали су далѣ
Шумадинку а потомъ я самъ уговоріо и платіо за нѣи, те
имъ се са *Войвођанколъ* за оне претекше новце надок-
надило; и тако могу рећи да збогъ оне прве Шумадинке,
осимъ мене ніе нико други имао штету. Рачунъ е оне
старе Шумадинке свршенъ, они кои нїєсу платили, нека
имъ е богомъ просто, я имъ нећу нигда тражити, а ако е
коме пропао кои цванцикъ збогъ старе Шумадинке, нека
ме увѣри о томе, я ћу му надокнадити.

Съ почеткомъ ове године почела е Шумадинка опетъ
излазити. У позиву моліо самъ да се новци напредъ по-
шлю. До нове године послало е нѣи 42 пренумеранта
новце, 230 послало е само своя имена, съ тымъ обећа-
нѣмъ да ће одма како изађе прьвїи брой, платити. Садъ
сѣ толико пренумеранта, и одъ кои ни пола нїєсу плати-
ли, почети издавати єданъ листъ, кои е сѣ овако вели-
кїемъ трошкомъ скопчанъ, толико значи, колико метути
у предрачунъ, сваке по године 100 ц . за артию и у
Типографїю изъ свогъ цепа платити. Я се нїєсамъ дуго
промышлявао, помисліо самъ: „твои читательи невѣрую
тебы, да ти пошлю новце напредъ, е добро, вѣруй ты
нѣима.“ И тако одма у првомъ брою огласіо самъ, да ће
се Шумадинка давати на вересїю. Одма 5. Януарїа было

е 320 пренумеранта; 8. Јануарја было е: 465. до 12. Јануарја порастао е број пренумеранта на 627. 17. Јануара было е 850 пренумеранта. 19. Јан. подигао е број на 960. — До 22. Јан. толико е предбројника было да самъ у 7. броју Шумадинке быо принуђенъ объявити, да се немогу више добити они брови кои су до тогъ времена изашли, и сбогъ тога престало се далъ пренумерирати. Пренумеранта као што свакъ вида, было е доста, а самъ быо съ нѣма задоволянъ, и употребио самъ сво мое врѣме да и они буду са Шумадинкомъ задовољни; зато нѣсамъ ни трошка, ни труда, ни самогъ здравља штедио. Првогъ и другогъ месеца редко е ко нашало се да плати, и то највише изъ окружны места. Чешће самъ опоминяо и молио да пошлю новце, но то е свакій примао за шалу, и после сваке те опомене платило е нѣи по 20—30. а остали чекали су, и сада чекаю. У месецу Фебруарію огласимъ, да ко неплати до конца месеца Марта, преста ће му Шумадинка долазити — онда су многи платили, а едно 30 нѣи писали су да имъ се новине далъ нешало, а за прошла 3 месеца да ће платити, одъ коя само су 12 до садъ платили; са своју страна пакъ писано е да се свима шалъ и после Марта, а за наплату да немамъ бригае, многи су тако учтиви были, да су писали, ако имъ се далъ одъ Марта месеца Шумадинка нешалъ, да неће ни за она три месеца платити; шта самъ друго знао радити него печатати за све, и пустити да се свима експедира. Свакъ себы нека представи колики е то трошакъ, артию набавляти, хиляду комада печатати, и колико ту треба руку да се за два сата, а кадъ кадъ и за краће врѣме, све то савіе, адресира, и да се стигне пре негъ што пошта пође, а свакій читатель изъ окружіа зна да се јоштъ ни еданъ број нѣ одъ поште одоцнио, као што и у Београду знаду да се о момъ трошку свима разнесе уредно. — Садъ Шумадинка има 930 пренумеранта, па да е половина нѣи платило, онда неби учредникъ мѣсто Мирођіе, морао писати облигаціе. Ево равно три месеца, како два разносителя купе вересию по Београду, па и опетъ нѣсу половину скупили. Кодъ неки е за ова три месеца, трипутъ искано, па опетъ нѣ наплаћено. Неки кажу дођи другипутъ, неки кажу: нѣ ми се трефило, неки кажу: платићу о Петрову-дне, а некій одлажу чакъ за нову годину. Многи кажу: Ясамъ платіо, ерѣ я нећу ни десетъ пара сирѣта узети докъ неплатимъ. Неки опетъ чекаю докъ се сасвимъ сврши Шумадинка, па онда да плате и кажу: готово за готово, тракъ чапа, тракъ пара. Гди кои были су тако учтиви, да јоштъ изгрде оногъ што имъ поднесе квиту да плате, говорећи: Нећу я утећи изъ Београда, и шта ми ти иштешъ, кадъ я учредника вићамъ свакій данъ па ми онъ нигда нѣ споменуо. И тако стотине другій извиненія кое самъ позаборављю. Међу тымъ фала онима кои су одма плаћали. Изъ окружны места шляна е предплата такође. — Многи су плаћали као одъ беде. У Београду по већой части плаћали су у рубљама, на коима свакъ зна да се губи, изъ окружны места опетъ ће гођъ кои калпъ врмилиукъ беше, тай е дошао за предплату Шумадинке, кое немогу ни у 18, а камоли у 22 гроща потрошити и одъ коихъ по ће кое неће нико ниушто да прими, и тако морамъ ий чувати чакъ до светогъ Саве, да ий у пуной вредности дадемъ на фондъ школскій. Писанъ и подписаванъ квита, писанъ писема и одговоръ свакоме кои плати, да е нѣгови 7 цванцика срећно и благополучно у Београдъ приспѣло, рачунанъ и бележенъ ко е платіо, а ко

нѣ, и друге овакве ситнице, по кадъ кадъ више су ме посла и труда стало, него писанъ Шумадинке.

Зато овде последњи путь опоминѣмо и молимо све оне кои нѣсу платили, нека засецаюћу предплату што црѣв пошало. Изъ окружны места по пошти. А изъ Београда кои зна да нѣ платіо, нека буде тако добаръ, и нека пошалъ управо у Учредничество Шумадинке, ербо мене е већъ срамота шилати и искати.

Одъ неко доба многи примѣчаваю, да е Шумадинка вршава, и да нѣ као што е была, томе е само узрокъ рѣаво плаћанъ. Одъ Петрова-дне Шумадинка почеће новъ свой животъ. Сви лепши предмети остали су за идуће полгодіе. Мирођія и Мрвице бы ће продужене, путничка писма ићи ће далъ крозь Швайцерску, а по томъ крозь Француску у Паризъ, одкле ће свакій читатель видити Паризъ у најзнаменитимъ данима, т. е. 1848. год. кадъ е почела буна, доцнѣ прећи ће се у ліецу Италију и устарый Римъ, путничка писма бы ће безъ свршетка, а надамо се да ће кое путничко писмо бити и изъ путованя по Срби. — Све што знамо да наши читатели радо читаю, бы ће стављено у Шумадинки. Овимъ позивамо све досадашнѣ и будуће пренумеранте, нека изволе за наступаюће полгодіе *новце послати*. И да не бы было толико главоболъ, и већегъ трошка него прихода, являмо, да никоме одъ петровадне нећемо шилати кои до то доба nebude новце за идуће пола године послао. Изъ окружны места могу одма новце по пошти послати, изъ Београда пакъ, ко жели имати далъ одъ Петрова-дне, нека изволи послати предплату у Учредничество Шумадинке. Нико неће се у протоколь пренумеранта пре уписати, докъ неплати и потOME никакве квите и преписке нѣсу потребне, докле кои плати дотле ће и добіати. И да бы се болъ о томе увѣрили, кажемъ, и паки словомъ велимъ: Свакомъ безъ разлике, кои одъ Петрова-дне почне добіати Шумадинку безъ да е напредъ платіо, даемъ савршено право предъ свима читательима да е никако и неплати.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

— По чувено можемо явити, да е досадашнѣи физикусъ окр. пожаревачкогъ Ахимъ Медовићъ, постављенъ за столоначалника поп. внутр. дѣла при одѣленію санитета.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Паризъ 16. Мая.* Законъ о обучаванію узима се натрагъ и подлећи ће новомъ прегледанію. Онъ ће бити за министра Форстула првый важанъ посао. Рѣавъ приѣмъ истогъ закона шкодіо бы свакомъ другомъ али нѣму, кои кодъ двора добро стои и у правомъ смислу нѣ ништа друго, него одзивъ президентове идее, неће ни најманъ квара учинити.

— Ламартинъ предузеће путованъ на нѣгова восточна добра, и кажу да ће сада тамо подуже остати, а може бити, да се отудъ неће више ни вратити.

Данасъ ће се венчати Г. Персинъ са Принцезомъ де ла Москва. Осимъ Принца, домаћи офицера и неколико сродника младе и младоженъ неће више нико бити.

— Иоакиму Мирату подићи ће се споменикъ у нѣговомъ мѣсту рођеня Кахорсу.

— Изъ Алгира являю, да се на границы мароканской између Француза и Бениспаса крвавый бой догодіо. Арапи брое 150 а Французи 50 воиника изгубљени.